

LBRIS

We know
books

RADU DINULESCU
CONFREERIA
TROPICANA

ROMANUL UNEI
GENERAȚII OPRIMATE

CINCINALUL
1971-1975

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2023

Cuprins

<i>Cuvântul meu</i>	7
„ALESUL”	11
GALAȚI, 1971	18
Krishna.....	18
Comunic, deci exist	25
Crapul	30
L.V.A. nr. 475.....	38
Deznădejde și disperare	55
Viorel și Violeta, 1971.....	60
Tonia	65
Ochii	74
A doua ședință de inițiere.....	81
Rose și Edmelyn	92
Revelion '71 – '72	103
GALAȚI, 1972	111
Revelion '71 – '72 (<i>continuare</i>).....	111
După nuntă	118
A treia ședință de inițiere	123

Viorel și Violeta, 1972. 1	129
A patra întâlnire de inițiere	139
Convorbiri cu Rose 1	150
Un scenariu de film	159
Afaceri.....	171
A cincea întâlnire de inițiere	177
Convorbiri cu Rose 2	194
A șasea întâlnire de inițiere	201
Convorbiri cu Rose 3	210
A șaptea întâlnire – Aprobarea.....	214
Uraganul.....	224
Viorel și Violeta, 1972. 2	230
Marele alb	244
Dragostea e boală grea.....	247
Jesus Christ Superstar	257
Revelion '72 – '73	260
GALAȚI, 1973	278
Revelion '72 – '73 (<i>continuare</i>)	279
La mulți ani!.....	286
Interferențe	293
Despărțire în fapt	304
Viorel și Violeta, 1973. 1	309
Fete din Haiti	317
Viorel și Violeta, 1973. 2	322
Năluca	325
Revelion '73 – '74	330

GALAȚI, 1974	339
Revelion '73 – '74 (<i>continuare</i>)	339
Viitoarea mea nevastă.....	344
Samantha	349
Grety Cosmetics	355
Viorel și Violeta, 1974. 1	360
Rufe murdare	363
Qu'est-que tu vas laisser pour moi?	389
«Poživiom, uvidim» – Om trăi și-om vedea.....	396
Viața ca o butaforie	404
Santiago	414
Viorel și Violeta, 1974. 2	418
Revelion '74 – '75 și '22 – '23	424
GALAȚI, 1975	430
Revelion '74 – '75 și '22 – '23 (<i>continuare</i>).....	430
Viorel și Violeta 1975. 1	434
Moarte muzicii pop!.....	439
Zmeie.....	446
Lucrurile	459
Cutremure	463
Viorel și Violeta, 1975. 2	469
Expoziția	474
Mazal tov, tovarăș!.....	485
Ultima săptămână	500
Am înțeles, să trăiți!.....	503
Moartea lebedei negre	508
Zbor pe deasupra falezei.....	513
<i>Prolog</i>	529

Cuvântul meu

Am șaiszeci și șapte de ani și sunt la cel de-al treilea roman. Întâmplările din această poveste sunt o continuare a epopeii apărute sub numele de „Diversiune în eter”, publicată cu numai câteva luni înainte de a începe redactarea acestui roman. Întâlnirile pe care le-am avut cu prietenii și colegii mei din copilărie și care au reprezentat punctul de pornire al poveștilor din acel roman, m-au convins să continui munca și să încep să mă documentez și să lucrez la această carte pe care o ții acum în mână. Cu unii dintre ei, pe care imaginația mea îi transformase în personaje, aveam să mă întâlnesc după o perioadă de mai bine de cincizeci de ani, cu ocazia scrierii și lansării romanului „Diversiune în eter”. Ce senzație extraordinară... Am înțeles, din privirile lor, că-și doreau să continui să scriu și să aduc existențele lor corecte, dar uneori acoperite de banal și de uitare, într-o zonă de lumină și „perennitas”. Și eu... numai atât așteptam! Să aștern această lumină din ochii lor în pagini de roman! Europa și lumea întregă se pregătea de un război mondial, în dorința creării unei noi ordini mondiale... De câteva luni bune, Putin năvălise în Ucraina cu infatuarea și orgoliul conducătorilor de mari imperii, dar și cu o armată rusă complet debusolată și slăbită de racilele unei societăți oligarhice, bazate pe relații mai degrabă de tip mafiot. Europa s-a panicat și cele mai multe guverne, formate din politicieni gomoși și leneși, comozi și somnolenți, au intrat în fibrilație, neînțelegând nimic din ce se întâmplă, iar eu m-am hotărât să scriu un nou roman despre prietenii și colegii mei din Galați, despre trecerea mea prin liceu, despre

perioada „glorioasă” a cincinalului ’71 – ’75, în care s-a dovedit că societatea de tip comunist este o uriașă cacealma, în care s-a acutizat războiul rece dintre Est și Vest, s-a consolidat cortina de fier, iar Ceaușescu a început să strângă-n cur șurubul. Vădite și multiple asemănări cu ceea ce am ajuns, din nefericire, să trăim azi, în secolul 21!

Dar vă las să descoperiți această lume care, prin mijloacele literaturii, a devenit hiperbolizată... Altfel... ce rost ar fi avut?! Și vă mai dau un amănunt: prin mijlocirea unor QR-uri veți putea consulta pagina web <http://volga-neagra.com/> care acompaniază această carte, oferindu-vă imagini, documente, relatări, filme, reportaje, clipuri muzicale și emisiuni TV din perioada respectivă, dar și din perioada redactării romanului (august 2022 – mai 2023) și care vă vor purta în atmosfera anilor ’71 – ’75, una dintre cele mai interesante perioade din secolul trecut, în care comunismul avea să dezamăgească total și să pornească ineluctabil pe drumul căderii jalnice în derizoriu, în cea mai mare parte a țărilor din Est, precum și în mintea multor intelectuali de stânga din toată lumea... Această tendință este de actualitate și azi, poate chiar mai mult decât atunci... Pentru că idei neomarxiste apar în cele mai neașteptate zone ale lumii...

Vă mai recomand, în timp ce citiți, să vă lăsați purtați în atmosfera acelor ani, în clipa când veți ajunge la un QR care vă trimite spre un clip muzical, spre un montaj de imagini sau documente acompaniate de un cântec... Veți avea astfel senzația că vă aflați acolo, imergenți într-o realitate vie, cu toate că ea nu mai există de mult, și veți avea senzația nu că vedeți un film, ci că... trăiți într-un film!

*Ești stăpânul a ceea ce nu spui și
sclavul a ceea ce vorbești.*

SIGMUND FREUD

În general, un roman povestește despre unele lucruri care s-au petrecut în realitate și despre multe altele care sunt inventate, fictive. Această carte conține multe lucruri reale, care aș fi vrut să fie fictive... și, mai ales, multe lucruri fictive pe care aș fi vrut să le trăiesc în realitate...

Comunismul este orânduirea în care, în numele unei doctrine total utopice, se comit cele mai mari blestemății. Materialismul, așa zis dialectic, a fost folosit ca posibilitate de distrugere științifică a conștiinței umane, transformând un vis frumos într-un coșmar în care au fost și sunt idolatrizați, până a fi confunțați cu Dumnezeu, unii dintre cei mai mari ticăloși.

„Alesul”

În ziua de 12 martie 1975, la Tours, în Franța, la sediul Asociației Rețeaua Emițătorilor Francezi (REF), aflată pe strada Suediei la numărul 30, s-au strâns doisprezece români din diferite colțuri ale lumii. Rând pe rând, fără a se depăși o anumită discreție care trebuia să învăluie întreg demersul istoric, care avea să se consume în acea seară, exact la ora 18.00, evident ora Franței, au venit câteva mașini, unele mai banale, altele mai de soi, ba chiar și un Trabant cu număr de Galați, transformat pentru un membru cu infirmitate locomotorie.

Ziua nu era aleasă întâmplător, era o dată aleasă cu tâlc și cu o anumită grijă la detalii, lucru ce ținea de cutumele și chiar de heraldica Confreriei Tropicana.

- Ananas!
- Ananas!
- Ananas!

Astfel se salutară cei doisprezece membri, deși nu toți se cunoșteau în mod direct, nu aveau toți aceeași vârstă, putem chiar spune că aparțineau unor generații foarte diferite, dar erau toți absolvenți ai Liceului „Vasile Alecsandri” din Galați și aveau în spate un număr impresionant de ore de comunicare prin sisteme de transmisie radio. Pentru că în Confreria Tropicana, prin tradiție, acesta era modul de a transmite

informații, hotărâri, idei, uneori urări și mesaje personale anodine, și acest lucru încă din 1930, când s-a pus prima dată problema relaționării între membrii Confreriei și, mai ales, dintre membrii din țară și cei din diasporă.

Unii dintre invitații la această importantă întâlnire veniseră la Tours de peste oceane, alții din Europa și unul chiar din Noua Zeelandă. Nu se știau toți după nume, mai degrabă după indicativele personale, și acum urmau să pună o imagine peste cele câteva litere și cifre care corespund cu numărul de înmatriculare al fiecărei stații din rețeaua de radioamatori.

De cum se strânseseră toți, vizitară mai întâi sala de expoziție a cardurilor QSL, unele dintre ele datând de prin anii '20, grupate pe țări, înrămate frumos și atârinate în simeze pe toți pereții. Erau poate câteva mii de astfel de cărți poștale și cei doisprezece le admirară cu entuziasm, mai ales când descopereau câte un indicativ pe care-l cunoșteau și cu care comunicaseră deja, în trecut.

Pentru cine nu știe, un card QSL este o confirmare scrisă a unei radiocomunicații bidirecționale între două stații de radio amatori sau o recepție unidirecțională a unui semnal de la o stație de radio AM, radio FM, televiziune sau unde scurte, sau recepția unei radiocomunicații bidirecționale de către un terț ascultător. Un card QSL obișnuit are aceeași dimensiune și este fabricat din același material ca o carte poștală tipică, iar majoritatea sunt trimise prin poștă, ca atare. HH2QLD, cel care fusese însărcinat să conducă ședința de stabilire a „alesului” se puse într-o postură de lider și le vorbi tuturor, evident în limba română pe care o cunoșteau și o vorbeau foarte bine toți cei prezenți.

— Vă mulțumesc mult că ați răspuns acestei chemări, cu toate dificultățile legate de distanță pentru unii, de obligații de serviciu și familiale pentru alții, de vârstă chiar pentru câțiva dintre noi... Este ziua în

care comuniștii ruși sunt de părere că au triumfat forțele democratice, iar noi spunem că a abdicat Țarul Rusiei și a căzut monarhia. Este deci o zi de mare tristețe, dar, pentru mine, de bucurie să vă pot primi aici și să-i pot cunoaște pe cei cu care mă văd azi pentru prima oară. Așadar, vă salut pe toți cu drag. Ar fi preferabil să nu pronunțăm nume, tradiția ne obligă să ne adresăm unul altuia cu indicativele noastre. Mie personal mi se pare chiar frumos... Dacă sunteți de acord...

— Sigur... așa am procedat mereu...

— Nici nu mai trebuie menționat.

— Așa cere protocolul...

— Excelent. Propun atunci să mâncăm mai întâi. „Mangeons un morceau!” cum spun colegii noștri din Franța.

— Bună idee!

— Chiar începuse să-mi fie foame...

— Vă rog, să trecem atunci în camera de protocol...

Cei doisprezece au trecut pragul camerei de protocol unde, pe o masă destul de lungă, se aflau câteva platouri cu „amuse-gueule”, nume dat aperitivelor pe care francezii le servesc în cadrul recepțiilor. Într-o parte, pe o altă măsuță, mai mică, se aflau două vase de inox, cu capac culisant, sub care ardea molcom o flacără minusculă ce ținea în permanență cald într-unul din vase un „ragout de bœuf” și în celălalt sarmale și măcăliguță.

În câteva frapiere cu gheață pluteau sticle cu vin alb de Bandol.

Românașii au mâncat bine, au băut fiecare câte un pahar de vin, au sporovăit puțin despre indicativele lor, și-au amintit discuții pe care le-au avut prin eter de-a lungul anilor...

La un moment dat, HH2QLD a ridicat un pahar și l-a lovit ușor cu un cuțit:

— Domnilor, peste câteva minute va fi ora 18. Protocolul ne obligă să fim foarte punctuali și atunci... poate că ar fi bine să ne îndreptăm spre sala unde am instalat urna Confreriei.

— Sigur.

S-au oprit toți din discuții, unii au golit la repezeală ce mai rămăsese în paharele de vin și s-au îndreptat spre sala cu pricina, unde prietenul și colegul amator al undelor din Franța al lui YO5BOX amenajase o cutie frumoasă din plastic, câteva foi de hârtie și două pixuri cu emblema REF 37.

— Frați ai Confreriei Tropicana, am pregătit o listă cu trei nume, fiecare având alături în mod simbolic și un cod asemănător cu cele ale radioamatorilor: Yx001, Yx002 și Yx003. Iată lista cu cele trei nume, o împăturesc și o pun aici pe masă și vom vedea cine va fi „alesul”. E clar până aici?

— Sigur... bineînțeles...

YO5BVV puse hârtia împăturită, pe masă și se întoarse din nou către ceilalți unsprezece.

— Aici am scris cele trei indicative pe trei bucăți de hârtie, și le voi pune în urnă. A se remarca faptul că fiecare indicativ corespunde cu un nume de pe lista împăturită. Acum vă rog să treceți fiecare dintre dumneavoastră și să amestecați bilețelele.

Toți membrii confreriei au trecut liniștiți prin dreptul cutiei din plastic și au învățat puțin biletele. S-au dispus mai apoi în jurul mesei, cu o mină protocolară.

— Așa... acum cred că nu mai este niciun dubiu că alegerea are un caracter cu totul fortuit și că numai soarta și hazardul pur vor face ca unul dintre aceste nume să fie „ales”. După cum ați fost informați, acest „ales” va trebui să moară pe data de 23 August, semnaland astfel, la cel mai înalt nivel, că drumul României este, din punctul nostru de vedere, precum și al multor alți români de bine, unul total greșit și că poporul nu mai poate îndura nenumăratele umilințe la care este, în mod permanent, supus.

YO5BVV se apropie de urna din plastic și retrage un bilețel, despăturindu-l la vedere, aproape demonstrativ. Totul îmbracă marca unui ritual, al unui spectacol, lucru care a plăcut întotdeauna în Confreria Tropicana. Arată bilețul tuturor și apoi citește cu glas ferm, la fel de ritualic și teatral:

— Yx002. Ne uităm acum pe lista noastră și...

Coala de hârtie este despăturită și arătată către ceilalți care se apropie mai mult sau mai puțin de petecul boțit, ce are acum aspectul unui personaj de origami redevenit coală de hârtie.

— ...vedem că alesul este... Raul Șustner.

— Numai bine: „alesul” face oricum parte dintre „aleși”.

— Cred că toți trei fac parte din „poporul ales”...

— Verilor... vă rog, fără apropouri antisemite... De orice poate fi acuzată confreria... dar nu și de antisemitism. Mai ales că avem printre noi pe vărul YO7CNG care vine direct din Israel.

— Și care este, după știința mea, că-l cunosc foarte bine, un „goi” get beget.

— „Hagoi hatov”! (Neevreul cel bun, în ebraică)

Cel care făcuse precizarea era chiar vărul YO7CNG. S-au auzit câteva murmure printre veri, dar lucrurile nu au degenerat mai departe. YO5BVV își reluu rolul de maestru de ceremonii și trase urna din plastic mai la îndemână.

— Și acum desfacem din nou celelalte hârtii din urnă, ca să vedem că nu am făcut vreun tur de magie sau vreo alba – neagra, și iată că avem Yx001 și Yx003 care vor rămâne în viață cu speranța că vor înțelege semnalul de avertizare al nostru și al poporului.

— Și dacă nu vor înțelege?

— Domnilor, nu uitați că este vorba de trei eminente cenușii care influențează, prin interpuși, chiar pe cei care contribuie la construirea gândirii și orientării politice ale lui Nicolae Ceaușescu. Frazele pornite din mintea lor ajung în discursurile lui Constantin Dăscălescu și, de acolo, direct în oratoriile cacofonice ale cizmarului numit și „Ceașcă”.

În sală se auziră râsete molcome, ca o aprobare discretă a cuvintelor lui YO5BVV.

— Nu uitați că acești trei sunt unul profesor de filozofie, altul ziarist de talent și altul profesor de socialism științific și economie socialistă. Într-un fel, hazardul a ales bine... nimic nu e mai primejdios azi decât gândirea de tip socialist cu aplicarea ei în societate...

- Ei, n-aș zice.
- Eu aș fi înclinat spre filozof...
- Nici propaganda prin media nu este mai puțin nocivă în România.
- Daaaa... propaganda... nenorocita de propagandă cu îndoctrinarea ei.
- Și ce... Occidentul e străin de propagandă? Europa Liberă ce este?
- E un postament la statuia democrației!
- Care democrație?
- America este cea mai democratică țară...
- Și CIA ne bagă democrația pe gât, cu polonicul, pe unde poate...
- Și pe ce... unde poate...
- O parte din asistență râde amuzată, alții nu înțeleg jocul de cuvinte.
- Adică... pe unde medii...
- Acum râd toți!
- Dacă n-ar fi CIA să mai dea, din când în când, cu bâta, s-ar scufunda lumea, ar fi haos total...
- Și în '68 la Paris nu a fost haos?
- Sau în Mexic...
- Ce are America Centrală sau de Sud cu democrația?...
- Parcă în Cuba...
- Preferi Cuba de dinainte de Castro, infestată de mafioți?
- Și acum e infestată de KGB-iști...
- Frate YO7CNG, dar Mossadul ce zice?
- Mossadul face și nu zice...
- YO5BVV luă pixul și lovi de câteva ori în marginea cutiei care scoase un sunet suficient de puternic încât să oprească gălceava care începuse să ia proporții...
- Domnilor, vă rog să nu deviem discuția spre zone minate. Noi ne-am îndeplinit umila misiune pe care ne-a încredințat-o Marele Ananas. De aici încolo, istoria își va parcurge etapele. Sunt destule capete luminate în Confrerie care să gândească și pentru noi și să ducă acțiunea până la capăt. Voi comunica la centru numele celui „ales” și de aici încolo „Dumnezeu cu mila!”

YO5BVV ridică brațul, protocolar, și îi salută pe cei prezenți:

— Ananas!

Toți își ridică brațele în salutul tradițional, rostind răspicat cuvântul magic de recunoaștere al tropicaniștilor:

— Ananas!

— Ananas!

— Ananas!

— Acum vă invit la o porție de Camembert și să terminăm vinul de Bandol pe care l-am primit de la un bun prieten, și el membru REF de pe Coasta de Azur, special pentru această ocazie!

— Aaaa... Camembert!

— Foarte bun Bandolul...

— Nu vi se pare că seamănă cu Rieslingul de Murfatlar?

— Nici poveste...

Galati, 1971

A fost anul în care în America s-au intensificat protestele și demonstrațiile contra războiului din Vietnam. În iunie, Nicolae Ceaușescu a vizitat, în ordine: China (1-9 iunie), Republica Populară Democrată Coreeană (9-15 iunie), Republica Democrată Vietnam (15-19 iunie) și Republica Populară Mongolă (21-24 iunie). Au urmat în luna iulie „Tezele din iulie” care au debutat cu așa-numita „minirevoluție culturală”, adică îndreptarea României spre modelul chinez.

*Pablo Neruda (Chile) primește premiul Nobel pentru literatură.
23 aprilie: Rolling Stones lansează albumul „Sticky Fingers”.*

Krishna

Odată cu iarna dintre 1970 și 1971 s-a produs o mare schimbare în modul de a-mi petrece sărbătorile. Nu mai eram legat de dorința copilărească de a petrece sărbătorile cu mama și cu anturajul ei, aveam grupul meu de prieteni cu care mergeam la „ceaiuri”, la chefuri, în excursii, la plaja Cocuța de peste Dunăre... Știam de ceva timp că mama era într-o companie bună și nu mă mai simțeam obligat să mă erijez în cavalerul și protectorul său!

Așa se face că primul meu Revelion, de la începutul lui 1971, l-am petrecut acasă la Romică, colegul meu de teatru, de la Studioul Dramatic al Elevului, și cel care avea să mă pregătească să devin un nou membru al Confreriei Tropicana despre care, la ora aceea, nu știam încă nimic.

Părinții lui Romică erau bine, el avocat și ea grefier la Tribunalul Județean, aveau un apartament cu trei camere, la P-uri, într-unul din blocurile turn cele mai apropiate de Dunăre. Cum apartamentul era la ultimul etaj, accesul pe acoperișul blocului era lesnicios, printr-o scară de metal la capătul căreia era un chepeng de lemn acoperit cu tablă. Bineînțeles, Romică avea cheia lacătului cu care se înclua chepengul, uneori.

Din toată gașca adunată la Romică în noaptea aceea, eu eram cel mai mic, singurul elev de clasa a opta, și mă simțeam un pic stingher pentru că nu aveam și eu o prietenă și nici nu-mi puteam găsi una la „locul faptei”. Eram de-a dreptul neînsemnat pentru cele care erau „pe liber”. Preferau să se îmbete decât să flirteze cu unul ca mine, care nu eram încă la liceu.

— O să vină și rândul tău, Radu... nu-ți face probleme...

— Nu mă grăbesc. Deocamdată mă mulțumesc să observ...

— Ai ce învăța! Ține-te bine!

Și ca să avem parte de un chef ceva mai ieșit din comun, nu doar de o banală sărbătoare între adolescenți, în care toată lumea se îmbată, dansează și țipă, Romică îl invitase pe Calea Leonard, gurul nostru în ale teatrului și, mai ales, în tot ceea ce ține de spiritualitate, să anime seara cu un show yoga.

Calea Leonard interpreta rolul lui Anton Semyonovic Makarenko în „Să nu vă plângeți!”, spectacolul pe care noi îl jucam la Teatrul de Stat încă din luna ianuarie 1970 și care a avut un mare succes printre elevii de liceu din acea perioadă. Calea Leonard, zis și Leo, era bizarul de serviciu din teatru, făcea

yoga și stătea, ore întregi, în cap și cu picioarele în lotus. Venise în Galați pe când se formase prima trupă de actori și jucase multe roluri importante în producțiile teatrului. Nu a avut nicio problemă să joace cu elevii, oricum era el însuși un mare copil și poet pe deasupra, vedea lumea altfel, probabil invers, de vreme ce stătea atât de mult timp cu capul în jos. Dar, peste toate astea, era un om bun și generos, complet nematerialist și altruist, încât nu stătea nicio femeie prea mult timp cu el în casă. Probabil că, dacă „omul cel nou” de care avea nevoie implementarea comunismului ar fi semănat cu actorul Calea Leonard și ar fi stat mai mult cu capul în jos, țările din Est ar fi avut, de la început, o cu totul altă soartă. Se pare că un mare eșec în dragoste îl făcuse să se țină departe de orice relație, să nu poată comunica, din punct de vedere amoros, cu femeile, deși, trebuie să recunosc, era un bărbat frumos, misterios și în mod sigur cu dosar greu la Securitate...

În jurul lui Calea ne adunam toți în curtea teatrului și-l ascultam vorbind despre lumi paralele, despre puterea spiritului și reîncarnare... cu el am avut și primele discuții despre creativitatea cuantică exterioară și interioară:

— Occidentul a favorizat creativitatea exterioară, bazată pe rezolvarea problemelor ca apanaj al artelor și descoperirilor științifice, în timp ce Orientul a preferat-o pe cea interioară, exemplificată prin creșterea spirituală care tinde spre un adevăr mai profund... Iar noi, care ne aflăm între cele două lumi, am fi putut să le favorizăm pe amândouă... dar comuniștii au preferat modelul fără niciuna...

Calea venise la cheful nostru, în primul rând pentru că-i promisese lui Romică să facă un spectacol care ținea de practicile Yoga și care ne va lăsa pe toți cu gura căscată și pentru că nici nu avea, altcumva, unde să se ducă...

Și a venit momentul show-ului. Ne-am suit cu toții pe acoperișul blocului și, la lumina unui reflector pe care-l adusese Lică Dănilă de la teatru, ne-am așezat pe jos, făcând un semicerc în jurul unui taburet verde, adus de Romică din bucătărie. O ușoară ceață și umiditatea din aer făceau atmosfera extrem de misterioasă. Mai erau câteva minute

până la miezul unei nopți superbe de iarnă, cu o temperatură destul de ridicată pentru sfârșitul lui decembrie. Faptul că Dunărea era la numai câțiva zeci de metri de noi făcea temperatura cu câteva grade mai ridicată decât în restul orașului.

Calea știa să facă spectacol. Era îmbrăcat colorat, ca un adevărat personaj flower-power. Romică declanșă magnetofonul și muzica lui Beatles cu „Hare Krishna” începu și cu toții, mai puțin eu, au început să fumeze. Ne legănam și îngânam melodia. Calea, care avea o carte în mână, se așeză pe scaun și făcu un semn lui Romică să

reducă puțin muzica.

— Am ales să vă citesc mai întâi ceva care să vă introducă în atmosfera necesară. Este un autor pe care-l prețuiesc mult și care reprezintă, mai bine decât orice, spiritul din această frumoasă seară magică. Titlul: „Fără scăpare”. Este o poezie de Charles Bukowski... Se spune despre el că a distrus cu mult talent „visul american”.

Deschise cartea și începu să citească, dar după primul vers lăsă cartea în jos, închise ochii și începu să recite din memorie:

*„există un loc in inimă care
nu va fi niciodată umplut
un spațiu
și chiar in cele mai
bune zile ale noastre
și-n cele mai
fericite momente
vom ști asta
vom ști asta
mai acut*

*ca altădată
există un loc în inimă care
nu va fi niciodată umplut
iar
noi vom aștepta
și
vom tot aștepta
în acel spațiu. ”**

Calea se ridică de pe scaun și, tot cu ochii închiși, făcu un semn teatral către Romică, iar acesta puse un filtru albastru în fața reflectorului și ridică din nou nivelul muzicii. Toți ne-am reluat legănarea și îngânarea aproape incantatorie... Cu un gest larg, Calea scoase dintre paginile cărții o andrea lungă care funcționase, până atunci, ca un semn de carte. Apoi întinse cartea spre Romică, cu brațul stâng ridicat în aer. Romică veni repede și culese volumul de poezii din mâna lui Calea, eliberându-i astfel mișcărilor de un obiect care devenise inutil.

Calea ridică ușor andreaua și o puse cu vârful ascuțit în dreptul obrazului drept, deschise apoi gura larg și o împinse ușor în piele, făcând obrazul drept să pătrundă ușor în cavitatea bucală. Cu dexteritate, împingea ușor și răsucea discret andreaua până ce, la un moment dat, această înaintă brusc mai bine de un centimetru, fiind clar că trecuse dincolo de peretele obrazului și pătrunse în gură.

Asistența conțeni legănarea. Toți ne uitam fascinați și nu înțelegeam cum este posibil. Dar de ce am fi înțeles misterul neapărat fizic, când era clar că ține mai degrabă de mental, de subconștient, de concentrarea acelor forțe ale creierului, care multora ne scapă?

Cu ochii închiși și cu gura larg deschisă, Leo continuă să împingă și să răsucescă andreaua care înainta lent, până ce făcu să apară o gălmă mică în obrazul stâng și mai apoi prin pielea fină apărură vârful andrei, strălucind în lumina albastră a reflectorului și ieșind cam trei centimetri în afară.

* poezie clasică de Charles Bukowski, traducere de Petru Dimofte

Câțiva au început să aplaude, dar Romică, din apropierea lui Calea, le făcu un gest brusc să se abțină, pentru că momentul de concentrare nu trebuia deranjat, în niciun caz!

Andreaua luă parcursul înapoi, dispăru din obrazul stâng, apoi traversă toată cavitatea bucală și ieși cu totul în partea dreaptă.

Calea închise ușor gura, lăsă brațul cu andreaua în jos și deschise ochii. În exact același moment din toate părțile orașului și mai ales de peste Dunăre, de pe plaja Cocuța, mii și mii de artificii porniră în sus, spărgându-se în zeci de mii de scânteii ce se adăugau stelelor de pe cer! Toți se repeziră către parapetul acoperișului dinspre Dunăre, lăsând în urma lor corpul inert al Violetei care leșinase, la un moment dat, în timpul reprezentației.

Calea se sui în picioare pe scaun și, ridicând mâinile spre cer, ridică un pic vocea:

— Așa se termină un cincinal și începe un altul: 1971 – 1975! Cinci ani... în care avem o mie opt sute douăzeci și cinci de zile... plus o zi, pentru că anul 1972 va fi un an bisect. Și asta, ca să-l citez pe un prieten bun al meu – Ivan Denisovici.

Unii au izbucnit în râs, mai puțin cei care nu citiseră romanul lui Soljenițin.

Viorel însă nu avea niciun motiv să râdă, întrucât nici nu citise romanul și, în plus, văzu corpul inert al Violetei, prietena și vecina lui, întins pe jos într-o poziție hilară. Porni precipitat spre ea...

Mama a făcut Revelionul cu Titi Stoianov și cu colegii lui, tovarășii de la Securitate, și mă îndoiesc cu tărie că vreunul dintre ofițeri și-ar fi băgat andreaua în obraz. Cel puțin mama nu mi-a povestit așa ceva.

Am să mă întorc puțin în timp și am să amintesc un eveniment din toamna lui 1970. Duminică, 13 septembrie, „nea Nicu” împreună cu soția sa, Elena, au făcut o vizită fulger în porturile din Galați și Tulcea. În Scânteia de marți, 15 septembrie, prima pagină, alături de „Salutul

Comitetului Central al Partidului Comunist Român, Consiliului de Stat și Consiliului de Miniștri adresat cadrelor didactice și elevilor cu prilejul deschiderii noului an școlar”, apărea un articol care acoperea evenimentul:

„Cind motonava «Carpați», la bordul căreia se află înalții oaspeți, acostează la chei, din mii de piepturi izbucnesc ovații prelungite. Sirenele navelor aflate în port dau onorul președintelui Consiliului de Stat.

*Tovarășul Nicolae Ceaușescu și soția sa sunt salutați în numele locuitorilor județului și municipiului Galați de tovarășul **Constantin***

Dăscălescu, prim-secretar al Comitetului județean de partid, de activiști ai organelor locale de partid și de stat, care le urează un călduros bun venit.”

Cel de-al doilea paragraf conține un amănunt important pentru desfășurarea evenimentelor din povestea noastră... și anume prezența în port a unui personaj care, fără voia lui, avea să influențeze cursul acțiunilor viitoare: tovarășul Constantin Dăscălescu!

La ora când muncitorii, scoși din fluxul tehnologic, răgeau în port, bine mânați în turmă de tovarășii securiști, „Ceaușescu – PCR!, Ceaușescu – PCR!” și Dăscălescu îi strângea mâna lui nea Nicu, eu începeam ultimul an de școală generală și mă pregăteam să intru în viață ca adolescent cu buletin de identitate și, mai ales, cu identitatea deja formată.

De fapt, abia așteptam să scap de școala generală, de lumea din jur care mi se părea acum neinteresantă și, mai ales, neîncăpătoare pentru mine cel care deja jucam la teatru, aveam prieteni cu mult mai mari decât mine și, mai ales, aveam preocupări și interese care depășeau cu mult capacitatea de înțelegere a multora dintre cei care mă înconjurau... în cartier sau la școală.